

HET VOORZITTERSCHAP VAN DE MAATSCHAPPIJ

In de jongstgehouden algemene vergadering van de Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde is er verandering gekomen in de „opperste leiding”. Na gedurende tien jaren de lusten en (vooral) lasten van het presidium te hebben getorst, heeft coll. D. A. VAN HOUTE de onwrikbare wens te kennen gegeven deze periode thans te willen beëindigen.

Het zal in de historie van de Mij wel niet eerder zijn voorgekomen dat een functionaris met een zo gewichtige, zo veel tijd en veelzijdige aandacht vergende taak, niet reeds bij een eerdere gelegenheid de voorzittershamer en -bevoegdheden aan een opvolger heeft of zou hebben overgedragen. Zulks temeer nu de leiding van een beroepsorganisatie vooral in dit tijdsgewricht zo geheel andere en vooral zwaardere eisen stelt dan in het meer vreedzame, vooroorlogse verleden.

Dat coll. VAN HOUTE niet eerder regerensmoehheid heeft naar voren gebracht getuigt van een toegewijdeheid aan de tandheelkundige zaak, die respect afdwingt en op grote erkentelijkheid aanspraak doet maken.

Bij de hem – en zijn eega, die ook grote offers op het altaar der Maatschappij heeft moeten brengen – na afloop van de vergadering aangeboden afscheidsreceptie, is van het een zowel als het ander ondubbelzinnig getuigenis afgelegd.

Zijn plaats zal voortaan worden ingenomen door coll. J. TH. ROZENDAAL uit Deventer, wiens veeljarige ervaring in tandheelkundige aangelegenheden een waarborg is dat het hem aan kennis van zaken, het Maatschappij-werk betreffende, zeker niet ontbreekt. De vele functies, die hij sinds jaren op verschillende gebieden, ook in zijn woonplaats, bekleedt, zullen hebben bijgedragen tot de wapenrusting, die onmisbaar is om deze veelomvattende werkzaamheid manmoedig te lijf te gaan.

Wij wensen de nieuw opgetreden functionaris de geestelijke en ook fysieke kracht, welke ongetwijfeld nodig zijn om zijn honoraire taak te vervullen op de wijze, die hij zich daarvan uiteraard voorstelt. B.

ONBEVOEGDE UITOEFENING EEN ONRECHTMATIGE
DAAD

In het februarinummer van de vorige jaargang werd te dezer plaatse een uiteenzetting gegeven van het civiele proces dat een aantal collega's te Tilburg had aangespannen tegen een onbevoegde aldaar, op grond van de omstandigheid dat diens illegale activiteit een onrechtmatige daad betekende te hunnen opzichte en waarvoor zij een schadevergoeding eisten van f 1,— benevens een dwangsom voor iedere herhaling van het onbevoegde optreden.

De rechtbank te Breda wees deze vordering toe, welk vonnis in hoger beroep door het gerechtshof te 's-Hertogenbosch werd vernietigd, en de collega's als eisers niet ontvankelijk verklaard omdat, naar het oordeel van het Hof, de strafwetbepaling, die onbevoegde uitoefening verbiedt, niet de strekking heeft om bevoegde beoefenaren in bescherming te nemen tegen onbevoegde activiteiten.

In cassatie vernietigde de Hoge Raad het arrest van het Bossche Gerechtshof, op grond dat niet is overwogen of ook een ongeschreven norm was overtreden, (ic. een onrechtmatige daad begaan) en verwees de zaak voor hernieuwde afdoening terug naar genoemd Hof.

Van de gelegenheid tot het indienen van een memorie van grieven, in verband met de hernieuwde behandeling, werd door gedaagde gebruik gemaakt. Deze zijn in de uitspraak verwerkt.

Op 3 maart j.l. heeft het Hof opnieuw arrest gewezen, waarvan de overwegingen van voldoende belang zijn om, ontdaan van bijkomstigheden, hier te worden gereleveerd.

Nadat in het arrest de voorafgegane behandeling is weergegeven, wordt gesteld dat gedaagde*) moet begrijpen dat het grote publiek onvoldoende onderscheidingsvermogen bezit om het verschil tussen bevoegd en onbevoegd uitoefenen der tandheelkunst te beseffen en dat hij, erkennende niet in het bezit te zijn van een diploma als arts, tandarts of tandheelkundige en deswege bij herhaling veroordeeld, niettemin ontkent onbevoegd de tandheelkunst uit te oefenen.

Ten aanzien van het onrechtmatige van gedaagde's handelingen tegenover eisers overweegt het Hof „dat de Rechtbank in het beroepen vonnis terecht heeft overwogen, dat redelijkerwijze moet worden aangenomen, dat de personen, die tandheelkundige hulp behoefden en zich thans kennelijk tot gedaagde hadden gewend – indien deze hen niet onbevoegd had bijgestaan – minstens voor een deel zich tot een van de eisers zouden hebben gewend, waaruit volgt dat zij door de aan gedaagde verweten gedragingen financiële schade hebben geleden”;

„dat gedaagde nu wel betoogt, dat eisers al overbelast zijn met werk zodat het hun ontgaan van een patiënt voor hen geen schade betekent, doch dat dit alleen zou opgaan als zij zouden hebben geweigerd patiënten, die zich aanmelden, te behandelen of geen nieuwe meer aannamen, doch gedaagde dit niet heeft gesteld, zodat ervan moet worden uitgegaan, dat door gedaagde behandelde patiënten, als zij zich tot een der te Tilburg gevestigde tandartsen zouden hebben gewend, door dezen ook als patiënt zouden zijn aanvaard en dat het daaruit voortvloeiende voordeel hun nu is ontgaan;”

„dat bij dit alles moet worden in aanmerking genomen dat op grond van ervaringsregels kan worden aangenomen, dat een zo hardnekkig overtreder van

*) Voor het gemak van de lezer worden hier de aanduidingen voor partijen bij de behandeling in eerste aanleg gebruikt.

art. 436 W. v. S. als gedaagde blijkt te zijn, zich ook buiten de gevallen, die tot vervolging en bestraffing leidden, vele malen aan onbevoegd uitoefenen der tandheelkunst zal hebben schuldig gemaakt en dat zonder bedreiging van ernstig nadeel de kans op recidive groot is;”

„Overwegende dat uit regelmatig in de pers verschijnende berichten blijkt dat nog steeds een groot aantal personen – soms aangelokt door aanbidding of verwachting van voordeliger behandeling – zich voor tandheelkundige hulp wenden tot onbevoegden, wat moet doen aannemen, dat zij menen zich even veilig aan de zorg van de onbevoegden te kunnen toevertrouwen als aan die van bevoegde tandheelkundigen en dat het verschil tussen die beide groepen hun niet duidelijk is;”

„Overwegende, dat aan gedaagde, die zo nauw bij deze materie betrokken is, een en ander niet onbekend kan zijn;

„dat uit het bovenoverwogene voortvloeit dat moet worden aangenomen, dat gedaagde, door ter plaatse onbevoegdelijk de tandheelkunst uit te oefenen, onrechtmatig handelde tegenover eisers wegens strijd met een ongeschreven verkeersnorm, welke hen tegen zodanige mededinging van een onbevoegde beschermt;”

„Overwegende dat het bovenoverwogene voorts medebrengt, dat als ongegrond moeten worden verworpen de grieven, onderscheidenlijk inhoudende, dat de Rechtbank ten onrechte heeft aangenomen, dat eisers door de onrechtmatige gedragingen van gedaagde schade leden, dat de Rechtbank ten onrechte er geen rekening mede heeft gehouden, dat niet is gesteld dat gedaagde zijn patiënten niet goed heeft behandeld en dat hij geen onrechtmatige daad heeft gepleegd en aan eisers niet door zijn schuld schade heeft toegebracht;”

Van de door gedaagde in appèl aangevoerde grieven worde nog vermeld, dat naar zijn oordeel de Rechtbank het bevel tot staking van de onrechtmatige gedragingen niet had mogen geven en zeker niet op verbeurte van een dwangsom, omdat naast het betreffende strafwetartikel voor een soortgelijk verbod geen plaats zou zijn. Het Hof verwerpt dit betoog wijl, nu de gedragingen van gedaagde onrechtmatig zijn verklaard, niets zich ertegen verzet aan overtreding van het verbod verbeurte van een dwangsom te verbinden. Ook verwerpt het Hof dat de vordering tot schadevergoeding niet zonder onderzoek van de boeken van eisers omtrent hun inkomsten, werkgelegenheid en bezette uren had mogen worden toegewezen. Het overweegt dat ook zonder zulk onderzoek aangenomen moet worden dat eisers door de onrechtmatige gedragingen van gedaagde schade leden en zeker voor het gevorderde bedrag (f 0,06 voor ieder).

Tot slot had gedaagde betwist met name genoemde behandelingen te hebben verricht. Het Hof overwoog echter dat gedaagde zich aan onbevoegdelijk uitoefenen van de tandheelkunst heeft schuldig gemaakt en er geen enkel bezwaar tegen bestaat om in het verbod om daarmee voort te gaan, specifiek tandheelkundige verrichtingen te noemen, ook al zou hij zich in het verleden aan sommige daarvan niet hebben schuldig gemaakt.

Tot zover in details de inhoud van de uitspraak van het Hof waarbij het vonnis van de Rechtbank te Breda wordt bevestigd. Dit betekent, dat de door deze toegestane vorderingen: vergoeding van geleden schade tot f 1,— en bevel tot staking van tandheelkundige handelingen op verbeurte van een dwangsom van f 10.000,— voor iedere overtreding definitief rechtskracht hebben verkregen.

Ongetwijfeld is deze beslissing een succes voor de Tilburgse collega's en in het bijzonder voor hun raadsman Mr. C. BAIJENS te Eindhoven, aan wiens juridisch brein ongetwijfeld dit initiatief is ontsproten.

Met dit arrest is — zo schrijft deze ons — een gelukkig einde gekomen aan de langdurige en twijfelachtige strijd over de vraag of onbevoegde uitoefening der tandheelkunst naar burgerlijk recht een onrechtmatige daad oplevert.

Laten wij hopen — zo besluit hij — dat het in de praktijk een duchtig wapen zal blijken te zijn.

Bij deze hoop zal ieder onzer zich gaarne aansluiten.

B.

BINNENLAND

DE ORTHODONTIE EN DE RAPPORTEN VAN DE GEZOND- HEIDSRAAD

Het is ons gebleken dat het ingezonden stuk in het februarinummer van het college van controlerende tandartsen en het wederwoord aangaande bepaalde passages in de rapporten van de Gezondheidsraad, naar alle waarschijnlijkheid zullen leiden tot een nader contact tussen bovengenoemd college en specialisten in de orthodontie.

In een eerste oriënterende bespreking tussen enkele vertegenwoordigers van beide groepen is n.l. komen vast te staan, dat er — zoals uit het ingezonden stuk wel is gebleken — tal van misverstanden bestaan.

Deze betreffen zowel de interpretatie van de richtlijnen als de wijze waarop machtigingen voor een tegemoetkoming in de kosten voor orthodontische hulp aan ziekenfondsverzekerden worden verstrekt.

Naar wij vertrouwen zullen deze besprekingen leiden tot een gemeenschappelijk standpunt, waardoor de bestaande regeling ten volle aan het doel zal kunnen beantwoorden. (Red.).

ZIEKENFONDSEN STIMULEREN TANDARTS-STUDIE

De Centrale Bond van onderling beheerde ziekenfondsen heeft besloten over te gaan tot instelling van een studiefonds om geldelijke steun te verlenen in het bijzonder aan studerende tandarts en apotheker. Met het daarvoor beschikbare jaarlijkse bedrag — f 10.000,— — hoopt deze organisatie te kunnen bijdragen tot vermindering van het bestaande tekort in deze beroepen. De te verlenen financiële steun is als aanvullend bedoeld en wordt niet aan bijzondere voorwaarden gebonden.